

Μας ήρθε σπίτι ένας μικρός, μικρούλης ξένος. Μικρός, καλοδεχούμενος. 'Κεϊ πού τόν περιμέναμε, και πάλι δέν τόν περιμέναμε, γιατί δέν ξέραμε σάν τί λογής θά ήταν, ήρθε και μᾶς ξάφτισε πρωϊ πρωϊ.

— "Ω, τόν καινούριο νοικοκύρη, πού ξεφύτρωσε μπροστά μας σάν ἀγκουράκι νόφαντο. "Όλοι τότε κυτάζουμε, και τόν ζητάζουμε, ὅλοι μένουμε μπροστά του μ' ἀνοιχτό τὸ στόμα. Κ' ὕστερα, ποιὸς νὰ πρωτοτρέξῃ, νὰ φροντίσῃ και ν' ἀνησυχῆσῃ, ποιὸς νὰ πρωτοχαρῆ και νὰ γελᾷσῃ, και νὰ δώσῃ και στοὺς ἄλλους ἀπὸ τὴ χαρά του. Ποιὸς νὰ περιποιηθῆ τόν ξένο, πούγινε δικὸς μας κιόλα για καλά, και για πάντα.

Εἶνε τὸ μωρό μας, τὸ νιογέννητο, καλέ. Μόλις γεννήθηκε, ἔμπηξε νὰ κλάματα τρανά, σὰ νᾶχε νὰ θνημώσῃ ἀπὸ καιρό. "Υστερα τῶρριξε σιτὸν ὕπνο, σὰ νᾶχε ἓνα μερόνυχτο νὰ κοιμηθῆ... κοιμᾶται ἀκόμα. Κοιμᾶται κι' ἀναπαύεται, σὰ νᾶχη γυρίσῃ ἀπὸ τὸ σκάψιμο. Βλέπεις, ἴδρωσε και πόνεσε ὡς πού νὰ προβοδηθῆ, νὰ κάμῃ ἓνα μακρινὸ ταξεῖδι τάχα, και ν' ἀράξῃ τέλος σι' ἀκρογιάλι αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Κοιμᾶται σάν ἓνας ἀξίος δουλεντής-Σκυφτοὶ ἀπὸ πᾶνον του θαμάζουμε τόν ὕπνο του. Μήτε προῆς σημάδι, μήτε κίνημα ζωῆς. Θαρρεῖς, ἀκόμα τὸ μικρὸ τὸ πλάσμα δὲ βγῆκε ἀπὸ τὸ βυθὸ του τίποτα, και ξαναμπῆκε πάλι.

Μονάχη ἢ μάννα ἀπὸ ὅλους μας, δέν πέρνει μέρος στὴ χαρά μας και στὰ νευρικά μας τὰ καμώματα. Χαρούμενη βαθιά, μὲ μιὰ γαλήνη στὴ μορφῇ, πού δείχνει τὴ γιομάτη και τὴν τέλεια τῆς καρδιάς τῆς θεραπείά, κυτᾶζει μὲ γυρτὰ τὰ θηλυκά, τὰ γελαδίσια μάτια τὸ μωρό της.

— Φύγετε ἀπὸ γύρα του, μᾶς λέει. Σορκίστε κάθε λογισμό σας, και μὴν κάνετε σὰ γριῆς πολυλογουῦδες γύρω στὸ μωρό. Βασκαίνει τοῦ τρανοῦ τὸ μάτι, κ' ἢ προῆ του κάνει κακὸ κι' αὐτῆ. Μὰ και τὰ λόγια σας χαλοῦν αὐτὴ τὴν ὥρα, τὴν ἐπίσημη, πούφτασε μιὰ ζωὴ σιτὸν κόσμο.

Βγαίνουμε ἀλαφροπαιῶντας ὄξω ἀπ' τὸ δωμάτιο. "Αγια γαλήνη τριγύρω στὴν κούνια τοῦ μωροῦ. Πουπολένιος νᾶσαι ὁ ὕπνος του. "Η μοῖρά του ἢ ζωὴ ὡς τὸ βλογήσῃ... "Εμεῖς τὰ λέμε σιγανὰ στὸ πλαγιτὸ δωμάτιο. "Όλα τοῦ μικροῦ τὰ περιστατικὰ μᾶς φαίνονται μεγάλα... Λέμε, και λέμε, κ' ἔχουμε νὰ φλυαροῦμε τόσα ἀπὸ 'δῶ κι' ὀμπρός... Κάποιος ἀνοίγει σιγὰ τὴν πόρτα πάλι, και κρυφοκιντᾶζει.

— Σύπνησε, λέει, κι' ἀναδεύει ἔτσι, νὰ ἔτσι τὰ χεράκια σὰ νὰ θέλῃ τίποτα νὰ βρῆ...

Σύπνησε ; Και κάνει τὰ χέρια σὰ νὰ πιάνῃ, και σὰ νὰ σπρώξῃ τίποτα... Μοιάζει, ἀλήθεια, τὸ νιογέννητο, σὰ νὰ γεννήθηκε ἀκόμα και καλά καλά. Μὲ τὰ χεράκια και μὲ τὰ ματάκια κάνει σὰ νὰ πολεμᾷ ἀκόμα νὰ ξεβγῆ, νὰ ξεγερώσῃ, νὰ βρεθῆ στὴν ὄψη τοῦ βαθιοῦ τοῦ "Ωκεανοῦ, πού ἀκόμα τὸ πλακώνει.

Τ' εἶν' ἀλήθεια, ὁ ἄνθρωπος, φιλοσόφοῦμε. Μονάχη ἢ μάννα δὲ φιλοσοφεῖ, δέν ἀνησυχεῖ καθόλου σιτὸν πόνον

τὸ κρεββάτι πούναι ξαπλωμένη. Γαλήνη, σοβαρεμένη πλέκει εὐκῆς χιλιάδες μὲ χιλιάδες ἔγνοιες στὸ κεφάλι τοῦ μωροῦ. "Ας δείχνῃ ἢ ὄψη κ' ἢ ματιὰ της τόσο κουρασμένη. "Όλα τὰ βλέπει αὐτῆ, ὅλα τὰ γράφει σιτὸ νοῦ βαθιά. Κ' ἔχει σημάδια ὄχι αὐτὰ μονάχα πᾶχουμε κ' ἡμεῖς για τὴ ζωὴ τοῦ Νιόφεροτος ὄχι μονάχα τὰ μικρὰ του κλάματα, τὸν ὕπνο τὸν ἀγγελικὸ και τ' ἄπλαστα καμώματά του. "Εχει κρυφὰ σημάδια ἀνείπωτα, πού τᾶχε φρε σιτὸ νοῦ και δέν τὰ λέει, μὰ θά τὰ πῆ μιὰ μέρα, ἀργότερα ὕστερ' ἀπὸ χρόνια, πού τὸ μωρό θά γίνη παληκάρι, και θά γίνη «μεγάλος ἄνθρωπος».

— Τὴ νύχτα πρὶν ἀπὸ τὴ γέννα, ἤρθε σι' ὄνειρό μου μιὰ γυναῖκα, ὁμορφῃ ἀγγελικῇ, και μοῦπε «πᾶρε», και μοῦδωσῆ στὰ χέρια ἓνα λουλουδι...

"Ἦτανε τὸ μωρό μας ἦτανε γραμμένο ἀπ' τὸ Θεὸ νὰ γεννηθῆ αὐτὸ τὸ παιδί... "Ἦτανε θεόσταλτο παιδί. Κι' ἦτανε θεόφαντο...

'Αλοῖμονο ! "Όλα μας τὰ παιδιὰ εἶνε θεόσταλτα... "Όλα εἶνε θεόφανα παιδιὰ...

Γιάννης Βλαχογιάννης

